

Hồi 23

Thống Nhất Võ Lâm

Wăn Tín mặt mếu máo hỏi tiếp:

- Xin minh chủ cho tại hạ biết rõ điều kiện ấy đi.

Âu Dương Siêu ung dung đáp:

- Điều thứ hai xin Giả đại chưởng môn đấu với lá cờ của tại hạ một trăm hiệp. Trong trăm hiệp ấy sống chết tùy ở số mạng. Đấu đủ trăm hiệp rồi tại hạ không những không nhắc nhở đến chuyện phạt và còn vui lòng rút ra khỏi Trung Nguyên và không nhắc nhở đến mối thù của cha nữa.

Thấy chàng nói như vậy Văn Tín với sáu người chưởng môn ba đứng đờ người ra như tượng gỗ vậy.

Thư Kính Nghiêu thấy Âu Dương Siêu nói như vậy bưng bảo dạ rằng:

“Không ngờ thằng nhỏ lại tinh ranh đến như thế. Giả Văn Tín đừng nói là cái quạt rách của y đấu trăm hiệp dù đấu mười hiệp cũng không nổi”.

Y nghĩ như vậy liền xen lời nói:

- Như vậy cũng công bằng lắm và cũng không mất khí phách của võ lâm. Người trong võ lâm bất cứ tranh chấp việc gì thường vẫn đem tài ba thật học ra mà giải quyết.

Lúc ấy mọi người đều yên lặng, không ai dám nói nửa lời.

Âu Dương Siêu đưa lá cờ và sáo ngọc để ra oai, rồi lại nói với Văn Tín tiếp:

- Giả đại chưởng môn chẳng hay ngài chọn đường nào xin cứ nói đi.

Giả Văn Tín chẳng nói chẳng rằng đứng yên như tượng gỗ không cử động chút nào, nhất thời không khí gây căng vô cùng.

Ngay cả Trí Thanh đạo trưởng lúc mới hung hăng như vậy mà lúc này cũng phải nhắm mắt làm ngơ tựa như mượn dịp này để dưỡng thân. Lão đạo sĩ cũng không dám nói nửa lời.

Âu Dương Siêu cười nhạt một tiếng và hỏi tiếp:

- Hừ... Thế là nghĩa lý gì? Chẳng lẽ hai điều ấy cũng không hợp giọng của ngài hay sao?

Văn Tín bỗng ngẩng mặt lên trời cười gằn hai tiếng, rồi lớn tiếng đáp:

- Hà hà... giỏi thật, Giả Văn Tín này uống công lẫn lộn trên giang hồ mấy chục năm nay, những bạn thân ngày thường lúc thái bình thì bảo cái gì cũng cùng cam khổ công hoạn nạn. Nhưng tới khi hữu sự thì lại làm ngơ hết, đấy mới thật là bạn tốt. Hà... hà...

Y nói xong, lại còn quay mặt lại nhìn sáu người chưởng môn một cái.

Tuy sáu người chưởng môn biết y nói mình, nhưng cứ giả bộ câm điếc đưa mắt nhìn lên trên trời như không nghe thấy gì hết.

Sắc mặt của Văn Tín càng khó coi thêm, y cầm cái quạt nan, tay run run chỉ vào mặt Âu Dương Siêu và hỏi:

- Bạn kia có cho phép tại hạ được thương lượng không?

Âu Dương Siêu lạnh lùng đáp:

- Muốn thương lượng như thế nào. Ngài cứ việc lên tiếng nói đi.

Với giọng khàn khàn Văn Tín xúc động đáp:

- Việc Thiên Đô Phong dù tại hạ có hiểu đi chăng nữa cũng muốn nói hết cho bạn nghe, nhưng mong bạn nể mặt tại hạ một chút, cho mỗi được gia hạn thêm một ngày, ngày mai mỗi sẽ thưa cùng ngay.

Âu Dương Siêu lắc đầu thủng thẳng tiếp:

- Đại trượng phu nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy. Việc đó có bí mật gì đâu mà ngài không thể nói cho mọi người nghe được tính, tại hạ xưa nay vẫn thế không thích cái trò rụt rè như vậy

Văn Tín không ngờ mình đề nghị như thế mà còn mang nhục, liền nghiêng răng dậm chân một cái rồi nói tiếp:

- Được họ Giả này đành thí mạng cho người.

Nói xong, múa tít chiếc quạt hơi thở hồng hộc nói tiếp:

- Người cứ ra tay tấn công đi, bốn chưởng môn vui lòng tiếp người trăm hiệp.

Hình như tinh thần của y đã rối loạn, vẻ mặt rất gâ yấn, chưa ra tay dấu hơi thở đã hồng hộc rồi.

Âu Dương Siêu lạnh lùng nói;

- Nếu vậy người phải cẩn thận đấy nhé.

Nói xong, chàng múa tít lá cờ, ánh sáng vàng làm lóa mắt mọi người đồng thời tay trái lại giơ cây sáo ngọc lên có tiếng kêu vo vo và có hơi lạnh tỏa ra khiến ai trông thấy cũng phải rùng mình kinh hãi.

Văn Tín bỗng giơ quạt lên che mặt chỉ để lộ đôi mắt tròn nhìn ngó rồi lớn tiếng nói tiếp:

- Người khác đã vô tình, Giả mỗi hà tất phải giữ nghĩa làm chi, mỗi xin nói hết chuyện Thiên Đô Phong cho bạn nghe.

Âu Dương Siêu nghe nói vội thâu thế cờ và sáo lại, đứng lớn tiếng hỏi:

- Như vậy đỡ phải phiền phức.

Văn Tín lớn giọng khàn khàn nói tiếp:

- Hãy khoan đã, Giả mỗi muốn đi cả hai con đường mà bạn vừa nói.

Âu Dương Siêu thắc mắc vô cùng vội hỏi:

- Hai đường nào?

- Mỗi không những nói sự thật ở trên Thiên Đô Phong cho bạn nghe mà mỗi còn tiết lộ thêm về vụ mất Chân Kinh và Kiếm Phổ.

Trí Thanh đạo trưởng nghe thế vội hỏi:

- Nếu tối nay các vị cho biết cuốn Kiếm Phổ ấy ở đâu, chẳng những bản đạo rất cảm ơn, mà cả các hậu bối các đệ tử của bốn môn cũng không quên được ân tình này và bốn môn cũng không còn dám ngờ vực Âu Dương thiếu hiệp nữa. Nếu tối nay mà biết được Kiếm Phổ đó thất lạc ở đâu mà quý vị chỉ nghe người ta nói thì không dám giấu giếm. Âu Dương thiếu hiệp, trách nhiệm này thuộc về Âu Dương thiếu hiệp. Xin thiếu hiệp dứt khoát cho.

Người chưởng môn của phái Võ Đang nói như vậy, Nhạc Công Vỹ nhất thời không sao bác được lời nói của y và nên tự nhận là đã lấy cuốn Kiếm Phổ ấy, nên y rất ngượng ngập, im lặng một hồi không sao trả lời được, chỉ trợn tròn xoe đôi mắt lên nhìn mà thôi.

Thoạt tiên Âu Dương Siêu thấy Trí Thanh đạo trưởng nhắc tới chuyện Kiếm Phổ chàng liền nhớ tới chuyện chàng nhặt được mảnh vải màn bằng nhiều vàng, chàng không muốn nói để chứng minh là vì muốn nghe xem bầy người này nói như thế nào để giải quyết vụ án Chân Kinh và Kiếm Phổ ấy.

Lúc ấy Công Vỹ không muốn nói rõ sự thật chàng chau mày lại hỏi:

- Tại hạ đã bị dây dưa vào vụ mất song báu này rồi như vậy tại hạ cũng không phải là người ngoại cuộc. Nhạc chưởng môn là người đã biết rõ tin tức thì xin cứ nói đi, việc gì mà phải quản ngại đến việc có thêm tại hạ ở đây.

Công Vỹ đang không nghĩ ra được lời nói để trả lời Trí Thanh, thấy chàng nói như vậy liền đáp:

- Việc này không liên can với thiếu hiệp, chúng tôi hẹn Tuệ Quả đại sư và Trí Thanh đạo trưởng hai vị ở đây, có ngờ đâu thiếu hiệp lại tới như thế.

- Đối với người khách đột ngột này sao Nhạc chưởng môn lại bạc đãi như thế. Tuệ Quả đại sư với Trí Thanh đạo trưởng là chủ nhân của hai báu vật ấy còn không giấu giếm tại hạ thì Nhạc chưởng môn hà tất phải ra lệnh đuổi khách như vậy?

Nhạc Công Vỹ không sao trả lời được hổ thẹn quá tức giận lớn tiếng nói tiếp:

- Người nào cũng có việc riêng của người ấy, thiếu hiệp đừng xen vào vừa quên cả mình là gì, đừng có tưởng dùng thủ đoạn như với Văn Tín mà có thể đối phó nổi bốn chưởng môn đâu.

Nói xong, y tung thanh trường kiếm một cái, hình như dọa nạt Âu Dương Siêu vậy.

Âu Dương Siêu cười khì một tiếng mặt tỏ vẻ khinh thị, đồng dục nói:

- Quý phái lừng danh nhất giang hồ là Thiên Tâm Kiếm, tại hạ đã được lãnh giáo qua pho kiếm trận ấy và nhận thấy kiếm trận ấy không xuất sắc gì cả, dù Nhạc chưởng môn có cao thâm hơn tứ kiếm đi chăng nữa, cũng không thể nào làm cho Âu Dương Siêu này hải sợ.

Nghe nhắc nhở tới chuyện ấy khiến Công Vỹ lại nhớ đến tứ kiếm đã bị chàng giết chết, y càng tức giận thêm, liền giận dữ quát tháo:

- Tiểu tử này ngông cuồng thật, việc giết chết Thiên Sơn Tứ chưởng môn còn chưa truy cứu, người tưởng ta đã quên rồi hay sao?

- Nhạc chưởng môn muốn làm gì tại hạ?

- Thiện giả thiện báo, ác giả ác báo, nếu chưa thấy báo là thời giờ chưa tới đấy thôi.

- Nhạc chuông môn định chờ tới bao giờ mới là đúng lúc?
- Muốn lúc nào cũng được.
- Lúc ấy là bao giờ chứ?

Âu Dương Siêu vừa nói xong. mặt đã biến sắc, phất lá cờ báu một cái, đã phi thân tới chỗ cách Công Võ chừng hai trượng rồi đứng yên trông rất oai nghi.

-- o O o --